

SZEGEDI EGYETEM MAGAZIN

Németh György: "Ha felemelsz egy fényképezőgépet, bekeretezed a világ egy részét"

2017. április 25.

Az MTI fotóriportereként két évtizeden keresztül tudósította a híreket, ott volt mindenhol, ahol történt valami, jött ment, szinte meg sem állt. A rohanást mára felváltotta a csendes megfigyelés: képein a létet vagy éppen a lét elmúlását ábrázolja a lehető legegyszerűbben. Németh Györggyel a Szegedi Tudományegyetem Rektori Épületének aulájában beszélgettünk. A fotográfus képeiből az Egyetemi Tavasz keretében nyílt kiállítás.



Cikk nyomtatás



Link küldés



Tetszik 0



Tweet

- Egy korábbi interjúban azt mondtad, haragszol azokra a fotográfiaakra, amelyek a világot szebbnek akarják mutatni, mert a szépség akkor is benne van a képben, ha maga a kép nem is szép.

- Pontosan. Ma már sokszor nem is látjuk az igazi embert a képen. A nők ki vannak festve, retusálva, a viselkedésük, a mozdulataik nem természetesek. Én minél egyszerűbben próbálok fotózni. Nem óhajtok blikkfangos, zseniális képet csinálni. Egyszerűen ha ott ül előttem valaki és kavargatja a tejet, amit forral, akkor azt fotózom le. Természetes fényekkel, természetes mozdulatokat, nem beleszólva, nem megrendezve.



- Közel 20 éve járod a Homokhátságot és készítesz képsorozatot az ott élőkről. Hogyan kezdődött?

- Az MTI-nek tudósítottam a Mórahalmon és környékén megalakított tanyagondnoki szolgálat. Ebédet szállítanak az időseknek, gyógyszert visznek nekik vagy ha kell, befuvarozzák őket a városba. Beültem az egyik segítő mellé, és elkísértem egy napján. Ekkor ismerkedtem meg Mariska néniével - aki sajnos már nem él -, hozzá jártam vissza évekig. Mesélt az életéről, hogy nem szerelemből ment férjhez, hogy a régi szerelme, akit azóta sem feledett el, még él. Alig másfél kilométerre lakik tőle, de ez az ő korukban már áthidalhatatlan távolság. Később egyre több emberrel ismerkedtem meg, fotózom a hétköznapiakat, ünnepeiket, a szántást, vetést, krumpliszedést, disznóvágást. Ma már nem kérdezik, hogy miért, de kezdetben hülyének néztek, és nem értették, miért örökítem meg ahogy a konyhában a vizet melegítik.



- Az egyik oka ennek, hogy a magyar tanyavilág egésze rohamos gyorsasággal enyészik el. Az utókornak mented a képeiden vagy nosztalgiázol? Hiszen magad is Mórahalmon nőttél fel.

- Elfogadom, ha azt mondják, nosztalgiázom...Manapság új boomja, új lendülete van a fotografálásnak. Sokan elemezték, hogy most mik a menő témák, hogy miről készítenek képet az emberek. Az a fajta fotográfia, amit én csinállok, a legtöbb embert nem indítja meg annyira, mint egy csodálatos naplemente vagy városi részlet. Azon nem kell elgondolkodni. Sajnos jellemző, hogy igazán szinte semmit sem nézünk meg. Átsuhanunk a képeken és nem keressük a mértéket, az előzményeket az utóéletet. Ott ül egy néni az ágy szélén. Na és? Én talán többet láttam benne. Ha rendesen megnézel egy képet, rájössz, hogy ahogyan egy görög szobornak is van mozdulata - ez a néni is "mozog". A tárgyak, a fények, az öltözék, az arc mind segítik, hogy felépüljön egy kép. Tovább kell gondolni a történetet. Néhány képen egészen kivehető, ahogy a néni az élettől búcsúzik, ahogyan a háttérben megjelenik a képen a halál.



- A művészi kiteljesedés előtt két évtizeden át foglalkoztál sajtófotózással az MTI fotóriportereként.

- Azóta is próbálom levetni, hogy ne a mozdulatot a cselekményt az eseményt fotózzam, hanem a "vanást". Egyszerűen csak a létet, vagy éppen a lét elmúlását. Fotóriporterként rengeteget mentem. Bajától Gyuláig szaladgáltam nap mint nap. Nem volt hétvége, kutya se tudta, épp melyik nap van, összefolytak a feladatárak miatt. A család már lefeküdt, én pedig kapom a telefont: felrobbantottak egy embert kézigránáttal, lezuhant egy helikopter, beszakadt a gát - menni kellett, nem volt mese.

- A rengeteg esemény, ember, történet közül mi volt a legizgalmasabb, legemlékezetesebb vagy épp a legveszélyesebb?

- Például amikor a televízió híradó azt közvetítette, hogy engem vernek. Családi viszály alakult ki egy betörésből. Az érintett kiabált, hogy ne fotózzam, aztán nekem ugrott... A fotózás fegyver. Ha fényképezőgép van a kezében, azzal belemászol a másik komfortzónájába, a magánéletébe, a valóságot fotózkod, nem azt amit ő elképzelt.

- Gyönyörű sorozatokat készítettél itthon, és a szomszédos Erdélyről is. Egy ideje azonban messzebb utazol... Sorolod?

- Kuba, Örményország, Grúzia, Azerbajdzsán, Burma, Irán... Soha nem szervezett utazásra megyek. Nem turistalátványosságokra vágyom. Arra törekszem, hogy lehetőleg olyan világot járjak, amelynek a kultúráját nem, vagy kevésbé ismerem.

- És nem rettensz meg a veszélytől sem a jó képért...

- Amikor Burmába mentünk, a "szomszédban" épp bombáztak. Amikor Örményországban jártam, épp nem annyira szerették a magyarokat. A szállodánktól néhány méterre tépték le és taposták meg a magyar zászlót, mert elengedtük azt az azeri katonát, aki Magyarországon gyilkolt meg egy örmény embert. Iránban fél napot a rendőrségen töltöttem. Elvették a gépemet, át akarták nézni a képeimet, nem kém

vagyok-e. Sok vadregényes tájon megfordultam. Grúziában fent a hegyekben, ahol lóval járnak iskolába a gyerekek, az emberek lakótornyokban élnek, az áramot csak hallomásból ismerik és - bár egyre ritkábban - de még él a vérbosszú.



(/sztemagazin/2017-ii-negyedev/nemethgyorgy?galleryID=0)

Képgaléria a megnyitóról. Fotók: Bobkó Anna

- Számodra mi a legfontosabb a fotózásban?

- A Fotózás arra jó, hogy megismerd a világot. Ha felemelsz egy gépet, gyakorlatilag bekeretezed a világ egy részét egy bizonyos pillanatában. Szó szerint ellopod, kiválasztod, márpedig ha választ az ember, akkor gondolkodik. Mit, mikor, honnan szemlél.

- Sokunk tanítómestere vagy, a Szegedi Tudományegyetem képi kommunikációt tanítasz. Te kit tekintesz tanítónak?

- Mesterem minden fotós, aki valaha előttem fotografált. Minden képet megnézek, mindenkitől tanulok valamit.

- Mit tanácsolsz, hogyan lehet valakiből igazán jó fotós?

- Rengeteget kell menni, tanulni, tapasztalni. A legjobb képek mögött sok tanulás és megfigyelés áll.

Névjegy

Németh György volt asztalos, autószerelő, lakodalmi fényképész. 1974-1982 között a Szegedi Fotóklub KONTAKT alkotócsoporthoz tartozott. Amatőrként mindig profi szeretett volna lenni, és az is lett: 1990-2010 között dolgozott a Magyar Távirati Iroda fotóriportereként. Az évente megrendezett országos Sajtófotó Kiállításon - sport kivételével - minden kategóriában díjazott volt. Két alkalommal szerepelt a Word Press kiállításon. 2000-2010 között hazánk nagyvárosaiban különböző intézmények, fotós klubok meghívására rendeztek kiállítást munkáiból, de többek között Rómában, Párizsban és Temesváron is szerepelt nemzetközi fotóművészeti kiállításokon. Dokumentálta a Szegeden még ma is dolgozó kisiparosok műhelyeit, és portrészorozatot készített az itt élő képzőművészekről. Jelenleg a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán és a Juhász Gyula Pedagógusképző Karán tanít képi kommunikációt. Tagja a Szebeni András-féle, 12 fotográfusból álló alkotócsoporthoz, amelynek Keleti Éva fotográfus a kurátora.

Keleti Éva fotográfus mondatai Németh György képeiről: „Képek a végtelenről, emberekről, akik a semmi világában élnek, az útról, amit mindenkinek végig kell járni, a magányról és társtalanságról. Békéről és megnyugvásról. Emberekről, akik még tudnak mosolyogni, vidámak és komorak, fiatalok és öregek, mindnyájunk útjairól. Keresztekről és keresztjeinkről, rólunk, emberekről... Mert Egy az Isten. A hitről, tájainkról, miénkről, távoli országokról, mindez a látó ember szemével. A 60 éves Németh György fotográfiáiról.”

Fotó és szöveg: Bobkó Anna



Cikk nyomtatás



Link küldés

Tetszik 0

Tweet

Letöltés